

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק ז'

קוֹנְטֵרְס 457

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

ובתקונו מ"ב שם בכסא מלך, "כי למוד הזיהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקונו למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. ואין נחת רוח להשם כעסק בנשמת התורה שהיא החכמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו...". עד כאן.

וכתוב באבן שלמה (פרק ח' אות כ"ו להגר"א ז"ל) פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. וכתב עוד שם (בפרק י"א אות ג') דהגאולה לא תהיה, רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה.

וכתב בספר יסוד ושרש העבודה (שער ו' פרק ג') וזה לשונו: אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדלתו ורוממותו יתברך שמו מכל למודנו, כמו מלמוד חכמת הקבלה, ובחיוד מלמוד ספר זהר הקדוש והתקונים, חכמת אדם תאיר פניו וכו'.

והרב החסיד בעל חובת הלבבות כתב בשער אהבת השם (פרק ו' וזה לשונו): וראוי לך, אחי, לדעת כי זכות המאמין אפלו אם יהיה מגיע אל התכלית הרחוקה בתקונו נפשו לאלהים יתברך, ואלו היה קרוב למלאכים במדותיהם הטובות ומנהגיהם המשבחים והשתדלותם בעבודת הבורא ואהבתם הזכה בו אינם כזכיות מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומישרם אל עבודת הבורא, שזכיותו נכפלות בעבור זכיותם בכל הימים ובכל הזמנים וכו'. עד כאן דברי קדשו.

וכאור לעינים באורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך: "הנה מבאר מפאן שחבור הזיהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשֻׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעִמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֹן דוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפִּיר אֹתְךָ, וְאַתָּה מִפִּיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמִדִּים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטִין יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אִזְ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקוהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאלה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

וכידוע רבנו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאייהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד..."

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זכותו יגן עלינו אמן אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרוב הגאלה ברחמים.

וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד).

לעורך את העולם, ואז אותם בני האמונה עומדים ונותנים גבורה וכח לכנסת ישראל, ואז נקראת רנת התורה. ולכן דוד ירש את המלכות הוא ובניו לעולמים ולדורי דורות.

ובשבתרנגול קרא ובני אדם ישנים במטותיהם ואינם מתעוררים, התרנגול קרא אחר כך, ואומר מה שאומר, והרי פרושה. אחר כך מכה בכנפיו ואומר: איי לפלוני הנזוף של רבונו, שעזב את רבונו, ולא עורר את רוחו ולא משגיח על כבוד רבונו.

כשמאיר היום, הפרוז קורא עליו ואומר: ולא אמר איה אלוה עשי נתן זמרות בלילה. לסייע לו באותן התשבחות, ושיהיה הכל כסייע אחר. עשי? עושי היה צריך להיות! מה זה עשי? אלא בשעה שאדם קם בחצות הלילה ומשתדל ברנת התורה, שרנת התורה לא נקראת אלא בלילה, וכשהוא נמצא בתורה כשמאיר היום, הקדוש ברוך הוא ויכנסת ישראל מתקנים לו חוט אחד של חסד להנצל מן הכל, ולהאיר לו בין העליונים והתחתונים.

רבי יהודה אמר, אני שמעתי שאמר רבי אבא את הפסוק הזה, איה אלוה עשי, עושה לי היה צריך להיות! מהו עשי? אלא כמו שאמרת, בשעה שהוא קם בלילה ומשתדל בתורה, כשמאיר היום מתעורר אברהם באותו חוט שלו, שפתיב בו (בראשית יד) אם מחוט ועד שרוף נצל וגו'. והקדוש ברוך הוא ויכנסת ישראל מתקנים אותו, ועושים אותו בכל יום בריה חדשה. והו שפתיב אלוה עשי. והרי פרושה, א"ל ו"ה. א"ל - זה אברהם, שפתיב בו, האל

בסטרא דגבורה קא אתיא לאתערא בעלמא. פדין אינון בני מהימנותא קיימין, ויהבין גבורה וחילא לכנסת ישראל, וכדין אקרי רנה דאורייתא. ועל דא, ירית דוד מלכותא הוא ובניו לעלמין ולדרי דרין.

וכד תרנגולא קארי, ובני נשא ניימי בערסייהו, ולא מתערי. תרנגולא קארי לבתר, ואמר מה דאמר, והא אוקמוה. לבתר בטש בגדפוי, ואמר, ווי לפלניא נזיף דמאריה, שבקא דמאריה, דלא אתער רוחיה, ולא אשגח ליקרא דמאריה.

כד נהיר יממא, פרוזא קרי עליה ואמר, ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, לסייעא ליה באינון תשבחות, ולמהוי כלא בסיועא חדא. עושי, עושי מיבעי ליה, מהו עושי. אלא, בשעתא דבר נש קם בפלגות ליליא, ואשתדל ברנה דאורייתא, דרנה דאורייתא לא אתקרי, אלא בליליא. וכד איהו אשתכח באורייתא, כד נהיר יממא, קדשא ברוך הוא ויכנסת ישראל מתקני ליה בחד חוטא דחסד לאשתזבא מפלא ולנהרא ליה בין עלאין ותתאין.

רבי יהודה אמר, אנא שמענא דאמר רבי אבא האי קרא, איה אלוה עשי, עושה לי מיבעי ליה, מהו עושי. אלא כמה דאמרת, בשעתא דאיהו קם בפלגות ליליא, ואשתדל באורייתא, כד נהיר יממא, אתער אברהם בההוא חוטא דיליה, דכתיב ביה (בראשית יד) אם מחוט ועד שרוף נצל וגו'. וקודשא ברוך הוא ויכנסת ישראל מתקני ליה, ועבדי ליה בכל יומא בריה חדשה, הדא הוא דכתיב אלוה עושי.

והא אוקמוה, א"ל ו"ה. א"ל: דא אברהם.

הגדול. ו' - זה הקדוש ברוך הוא.
ה' - זו כנסת ישראל. וזה הוא
אלוה. והם עושים את האדם
ומתקנים אותו בכל יום, ומשום
כך פתוב עשי, כמו שנאמר (תהלים
קמט) ישמח ישראל בעושיו. אמר
רבי יוסי, ודאי כך הוא, והכל
דבר אחד.

רבי יהודה פתח ואמר, או הודע
אליו חטאתו אשר חטא. הודע
אליו, מצד של מי? או ידע (נדע)
חטאתו היה צריך להיות! מה זה
הודע אליו? אלא שהקדוש ברוך
הוא מצוה את כנסת ישראל
להודיע לאדם אותו החטא שהוא
חטא, ובמה מודיעה לו? בדיניה,
כמו שנאמר (איוב כ) יגלו שמים
עונו וארץ מתקוממה לו. הודע
אליו, כמי שמצוה לאחר.

ששנינו, בשעה שאדם חוטא
לפני הקדוש ברוך הוא ולא
משיג על חטאו לחזור בתשובה
לפני רבונו, וזרק אותו אחר
פתפו, נשמתו ממש עולה
ומעידה לפני הקדוש ברוך הוא,
ואז מצוה הקדוש ברוך הוא
לכנסת ישראל ואומר: או הודע
אליו חטאתו אשר חטא, הושיטי
את הדין עליו והודיעי לו את
חטאו, כמו שנאמר (יחזקאל טז)
הודע את ירושלם את תועבותיה.
אחר שמגיע עליו הדין, אז
מתעוררת רוח לחזור בתשובה
לפני רבונו, ונכנע להקריב קרבן,
שהרי מי שלבו גס בו, חוטא,
ושוכח חטאו ולא משיג עליו,
והקדוש ברוך הוא מזמן כנגדו,
ומצוה להודיע לו את אותו
החטא, כדי שלא ישפח ממנו.
אמר רבי יוסי, כך זה ודאי (מפני
שקר) וכך מצאנו בנדה, שפינן
שעשה אותו מעשה של בת שבע,

דכתיב, ביה, האל הגדול. ו' דא קדשא בריך
הוא. ה' דא כנסת ישראל. ודא הוא אלוה.
ואינון עבדין ליה לבר נש, ומתקנין ליה בכל
יומא, ובגין כך פתיב, עשי, כמה דאת אמר
(תהלים קמט) ישמח ישראל בעושיו. אמר רבי יוסי,
ודאי כך הוא, וכלא חד מלה.

רבי יהודה פתח ואמר, או הודע אליו חטאתו
אשר חטא. הודע אליו, מסטרא דמאן,
או ידע (כ"א נדע) חטאתו מיבעי ליה, מהו הודע
אליו. אלא קדשא בריך הוא פקיד לכנסת
ישראל, לאודעא ליה לבר נש, ההוא חובא
דהוא חב, ובמה מודע ליה, בדינהא. כמה
דאת אמר (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ
מתקוממה לו. הודע אליו, כמאן דפקיד
לאחרא.

דהנינן בשעתא דבר נש חב קמי קדשא בריך
הוא, ולא אשגח בחטאיה לאהדרא
בתיובתא קמי מאריה, ואשדי ליה בתר
פתיה, נשמתיה ממש סלקת ואסהידת קמי
קדשא בריך הוא. כדן, פקיד מלכא לכנסת
ישראל, ואמר או הודע אליו חטאתו אשר
חטא, אושיט דינא עליה, ואודע ליה חוביה,
כמה דאת אמר (יחזקאל טז) הודע את ירושלם את
תועבותיה.

בתר דמטי עליה דינא, כדן אתער רוחא
למהדר בתיובתא קמי מאריה, ואתפנע
למקרב קרבנא, דהא מאן דלביה גס ביה,
חטי, ואנשי חטאיה, ולא אשגח עליה,
וקודשא בריך הוא זמין לקבליה, ופקיד
לאודעא ליה לההוא חובא, בגין דלא יתנשי
מניה.

אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי (כ"א מגלו דהכי) והכי

אשפחנא בְּדוּד, דְּכִיּוֹן דְּעֵבֵד הוּא עוֹבְדָא דְּבַת שְׁבַע, לָא אֲשַׁגַּח

לא השגיח בו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: אתה שכחת אותו? אני אינני זוכיר לך. מיד מה כתוב? (שמואל ב-יב) אתה האיש כה אמר ה'. אתה האיש שלא זכרת אותו, אתה האיש ששכחת אותו. ובמה הודיע לו? בדין.

אך כאן, הקדוש ברוך הוא אומר, הודע אליו חטאתו אשר חטא, והדבר יפה, וכך הוא, שלא כתוב או נודע אליו, כמו שכתוב (שמות כ"א) או נודע כי שור נגח הוא, ומי שעומד בלילה לעסק בתורה, התורה מודיעה לו את חטאו, ולא בדרך של דין, אלא כמו אם שמודיעה לבנה בדרך רך, והוא אינו שוכח אותו, ושב בתשובה לפני רבונו.

ואם תאמר, דוד, שהיה קם בנצות הלילה, למה התעוררו עליו בדין? אלא דוד שונה, שהוא עבר במה שנקשר, וצריך דין, ובמה שעבר הוא נדון. הוא חטא כנגד המלכות הקדושה ולירושלים הקדושה, ומשום כך גרש מירושלים, והמלכות הוסרה ממנו, עד שהתתקן כראוי (תענש).

אמר רבי יהודה, מה זה שהקדוש ברוך הוא העניש את דוד על ידי בנו, שכתוב (שמואל ב-יב) הנני מקים עליך רעה מביתך? אמר רבי יוסי, הרי בארנו, משום שאם יעמד עליו איש אחר, לא ירחם עליו. אמר לו, והרי אבשלום רצה להרג את אביו בכמה עצות רעות (חבל תחבולות) עליו יותר מאדם אחר? אמר לו, לא שמעתי.

אמר לו, אני שמעתי, דוד חטא בבת שבע סתם. אמר הקדוש ברוך הוא: יבא בן של בת אל נכר וינקם נקמה, ומיהו? זה אבשלום, שהיה בנה של יפת שלוקת האשה היו בקרב וחומד אותה, לסוף יוצא ממנה בן

ביה. אמר ליה קדשא בריך הוא, את אנשית ליה, אָנָא אַדְפְּרָנָא לָךְ. מִיַּד מַה כְּתִיב, (שמואל ב יב) אַתָּה הָאִישׁ כֹּה אָמַר ה', אַתָּה הָאִישׁ דְּלֹא דְבָרִית לִיָּהּ, אַתָּה הָאִישׁ דְּאַנְשִׁית לִיָּהּ, וּבְמָה אוֹדַע לִיָּהּ בְּדִינָא.

אוף הכא, קדשא בריך הוא קאמר, הודע אליו חטאתו אשר חטא וּשְׁפִיר מְלָה, וְהִכִּי הוּא, דְּלֹא כְּתִיב או נודע אליו, כְּמָה דְכְּתִיב, (שמות כ"א) או נודע פי שור נגח הוא, וּמֵאֵן דְּקָאִים בְּלִילְיָא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, אוּרִייתָא קָא מוֹדַעָא לִיָּהּ חוֹבִיָּהּ, וְלֹא בְּאוּרַח דִּינָא אֱלָא כְּאִימָא דְּאוֹדַעָא לְבָרָהּ, בְּמַלְהָ רַכִּיף, וְהוּא לֹא אַנְשֵׁי לִיָּהּ, וְתֵב בְּתִיבְתָא קָמִי מְאָרִיָּהּ.

וא' תימא דוד, דהוה קם בפלגו ליליא, אמאי אתערו עליה בדינא, אלא שאני דוד, דאיהו עבר במה דאתקשר, ובצע דינא, ובמה דעבר אתדן. הוא חטא לקבליה דמלכותא קדישא ולגבי ירושלים קדישא, ובגין דא אתתרף מירושלים, ומלכותא אעדיו מניה, עד (ד"ד ע"א) דאתתקן כדקא גארת. (ואתעניש).

אמר רבי יהודה, מהו דקודשא בריך הוא אעניש ליה לדוד על ידא דבריה, דכתיב, (שמואל ב יב) הנני מקים עליך רעה מביתך. אמר רבי יוסי, הא אוקימנא, בגין דאי יקום עליה בר נש אחרא, לא ירחם עליה. אמר ליה, והא אבשלום בעא לקטלא לאבוי בכמה עיטין בישיין (דבר) עליה, ותיר מבר נש אחרא. אמר ליה לא שמענא.

אמר ליה, אָנָא שְׁמַעְנָא, דְּוֹד חֲטָא בְּבַת שְׁבַע סָתָם. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לִיתִי בְּרָא דְבַת אֵל נְכָר, וְיִנְקוּם נֹקְמָתָא, וּמֵאֵן אִיהוּ. דָּא

נכר וינקם נקמה, ומיהו? זה אבשלום, שהיה בנה של יפת שלוקת האשה היו בקרב וחומד אותה, לסוף יוצא ממנה בן

שְׁעַד עֲכָשׁוּ לֹא פִסְקָה מִמֶּנּוּ
וְזָמָה, וְהָרִי פִרְשׁוּהָ.

רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, נִשְׁבַּע ה' ^ב
בִּימֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עֵזוֹ, הַפְּסוּק הַזֶּה
פִּרְשׁוּהָ. אָבֵל בֹּא רֵאָה, כֹּל זְמַן
שֶׁאֲדָם חוּטָא לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, יֵשׁ דְּרָגָה אַחַת נִודַעַת
לְמַעַלָּה כִּנְגַד הַחֲטָא הַזֶּה לְדוֹן
אֵת הָאָדָם, וּמִסְתַּפְּלֵת (ומסכימה)
עָלָיו. אִם שָׁב בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה
לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ, מְעַבֵּר חֲטָאוֹ וְאֵין
הַדִּין שׁוֹלֵט עָלָיו וְלֹא מִגִּיעַ עָלָיו.
וְאִם לֹא שָׁב, נִרְשָׁם אוֹתוֹ הַחֲטָא
לְאוֹתָהּ הַדְּרָגָה. אִם הוֹסִיף לְחַטָּא,
הָרִי דְרָגָה אַחֲרַת מִזְדַּמְנַת כִּנְגַדוֹ
וּמִסְכִּימָה עִם הַדְּרָגָה הָרֵאשׁוֹנָה,
וְאִזּוֹ צָרִיךְ תִּשְׁבָּה יְתֵרָה. (וְאִם לֹא
שָׁב) וְאִם מוֹסִיף לְחַטָּא, מוֹסִיף
דְּרָגָה עַל דְּרָגָה, עַד שֶׁמְשָׁלִים
לְחֻמַּשׁ דְּרָגוֹת.

בֵּינָן שְׁהֵימִין הַתַּתְּקַן כִּנְגַדוֹ
וְהַסְּפִים עָלָיו, הָרִי הַשְּׂמָאל מִזְמַן
לְהַסְּפִים עִם הַיְמִין וְלֹהֲפֵלֵל בוֹ.
כֵּינָן שֶׁהַשְּׂמָאל מְסַפֵּים עִם הַיְמִין,
אִזּוֹ כָּבֵר לֹא תְלוּי בְּתִשְׁבָּה, וְהָרִי
פִרְשׁוּהָ, וְאִזּוֹ הַפֵּל מְסַפִּימִים עָלָיו
בְּדִין, וְהַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו.

וּבְשִׁהְרֵין נִשְׁלָם וְשׁוֹרָה עַל הָאָדָם,
אִזּוֹ מְסַפִּים וּמִתְתַּקְּנוֹת הָאֶצְבָּעוֹת
חֻמַּשׁ בְּתוֹךְ חֻמַּשׁ, יְמִין בְּשְׂמָאל,
לְהִרְאוֹת שְׁהָרִי הַפֵּל הַסְּפִימוֹ עָלָיו
בְּאוֹתוֹ דִּין, וְיָדָיו מִתְיַשְׁרוֹת
לְהִרְאוֹת דְּבַר בְּלִי כְּנַת הָאָדָם,
וְלֹא הַתְּפוּן בוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב,
(שְׁמוֹת טו) יְמִינָךְ ה' נֶאֱדָרִי בִפְחַ
יְמִינָךְ ה' תִּרְעֵץ אוֹיְבִי, לְהַפְּלֵל
שְׂמָאל בְּיְמִין, וְנִשְׁלָם הַדִּין, וְאִזּוֹ
זוֹהִי עֲמִידָה שֶׁל הַפֵּל. וְלִכְּנָן,
כְּשֶׁרוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַיֵּם
הַפֵּל, כְּתוּב (ישעיה סב) נִשְׁבַּע ה'
בִּימֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עֵזוֹ וְגו'.

בִּימֵינוּ, וְאֲשֵׁלִים דִּינָא, וּכְדִין הוּא קָיִימָא דְכֻלָּא. וְעַל דָּא, כַּד בְּעָא קְדָשָׁא
כְּרִיף הוּא לְקָיִימָא כֻלָּא, כְּתִיב (ישעיה סב) נִשְׁבַּע יי' בִּימֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עֵזוֹ וְגו'.

אֲבִשְׁלוּם, דְּבִרָה דִּיפֵת תּוֹאֵר הוּא, מְקַרְבָּא.
מִכָּאן אוֹלִיפָנָא, מָאן דְּנִטִּיל אֶתְתָּא דָּא בְּקַרְבָּא,
וְחָמִיד בָּהּ, לְסוּף נְפִיק מִנָּה בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה.
מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְּעַד כְּעוֹ, לֹא פִסְקָא מִנָּה
זוֹהֲמָא, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (ישעיה סב) נִשְׁבַּע יי' בִּימֵינוּ
וּבְזֵרוּעַ עֵזוֹ, הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. אָבֵל תָּא
חֲזִי, כֹּל זְמַנָּא דְּבַר נֶשׁ חֲטִי קָמִי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, אֵית דְּרָגָא דְּאִשְׁתְּמוּדְעָא לְעֵילָא לְקַבְּלִי
הָאִי חֲטָאָה, לְדִינָא לִיה לְבַר נֶשׁ, וְאִסְתַּפֵּל (כ"א
וְאִסְתַּבֵּם) עָלֶיהָ, אִי תָב בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימְתָא קָמִי
מְאָרִיָּה, אֲתַעְבֵּר חוּבִיָּה, וְדִינָא לָא שְׁלֵטָא
עָלָיו, וְלֹא מְאֻטִּי עָלָיו. אִי לָא תָב, אֲתַרְשִׁים
הַהוּא חֲטָאָה לְגַבִּי הַהוּא דְּרָגָא. אוֹסִיף
לְמַחֲטִי, הָא דְּרָגָא אַחֲרָא אֲזִדְּמָן לְקַבְּלִיָּה,
וְאִסְתַּפֵּם בְּדְרָגָא קְדָמָאָה, כְּדִין בְּעֵינָא תִּשְׁוּבָה
יְתִיר. (וְאִי לֹא תָב) וְאִי אוֹסִיף לְמַחֲטִי, אוֹסִיף דְּרָגָא
עַל דְּרָגָא, עַד דְּאֲשֵׁלִים לְחֻמַּשָּׁה דְּרָגִין.

בֵּינָן דְּאֲתַתְּקַן יְמִינָא לְקַבְּלִיָּה, וְאִסְתַּפֵּם עָלֶיהָ.
הָא שְׂמָאלָא זְמִינָא, לְאִסְפִּמָּא בִּימֵינָא,
וְלֹא תַפְּלָלָא בִּיה. כֵּינָן דְּשְׂמָאלָא אִסְתַּפֵּם
בִּימֵינָא, כְּדִין לָא תְלוּי בְּתִשְׁבָּה, וְהָא
אוֹקְמוּהָ, וּכְדִין כֻּלָּא אִסְתַּכְּמוּ עָלֶיהָ בְּדִינָא,
וְדִינָא שְׂרִיָּא עָלֶיהָ.

וְכַד דִּינָא אֲשֵׁתְּלִים וְשְׂרִיָּא עָלֶיהָ דְּבַר נֶשׁ, כְּדִין
אִסְתַּיִים וְאֲתַתְּקַנוּ אֶצְבָּעָן, חֻמַּשׁ בְּגוֹ
חֻמַּשׁ, יְמִינָא בְּשְׂמָאלָא, לְאֲחֻזָּאָה דְּהָא כֻּלָּא
אִסְתַּכְּמוּ עָלֶיהָ בְּהַהוּא דִּינָא, וְיָדוּי מִתְיַשְׁרוֹן,
לְאֲחֻזָּאָה מְלָה בְּלֹא כְּוּנָה דְּבַר נֶשׁ, וְלֹא יִתְכַוּוֹן
בִּיה. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שְׁמוֹת טו) יְמִינָךְ יי' נֶאֱדָרִי
בִּפְחַ יְמִינָךְ יי' תִּרְעֵץ אוֹיְבִי. לְאֲתַפְּלָלָא שְׂמָאלָא

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח, כְּתִיב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר כִּפְתַת תְּמָרִים. פְּרִי עֵץ הָדָר מֵעַץ הָדָר, מֵאֵן הוּא. דָּא אֲתְרוּג. וְכִי אֲתְרוּג מֵעַץ הָדָר הוּא, וְהָא כִּמְהָ קוּצִין אֵית סַחְרַנְיָה, מִכָּאן וּמִכָּאן, וְאֵת אֲמֵרַת פְּרִי עֵץ הָדָר. אֲלֵא רְזָא דְמִלְהָ, דְכְתִיב, (בראשית ב) וַיִּבֶן יי' אֱלֹהִים אֵת הַצֵּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִיאָהּ אֶל הָאָדָם. וְכְתִיב (בראשית ב) עָצָם מֵעֲצָמֵי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי, וְדָא הוּא פְּרִי עֵץ הָדָר. מִנְלָן דָּאָדָם עֵץ אֲקָרִי. דְכְתִיב, (דברים ט) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה.

כִּפְתַת תְּמָרִים, דְסֵלִיק לְשִׁבְעִין שָׁנִין, וְכִי אֲשַׁתְּכָלְלוּ שִׁבְעִין שָׁנִין עֲלָאִין. וְדָא אֲכַפְתַּת וְאֲתַקְשֵׁר לְעֵילָא וְתַתָּא. וְעַל דָּא אֲקָרִי כִפְתוּת, כְּמַה דָּאֵת אֲמַר כְּפִיתוּ, דְסֵלִיק לְהִכָּא וְלְהִכָּא. הָדָא הוּא דְכְתִיב כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאֲרָץ דִּיקָא.

רְבִי יוֹסִי אָמַר, פְּרִי עֵץ הָדָר דָּא מְזַבְחָא, דְעֵבִיד פִּירִין, וְסֵלִיק אֲבִין לְכָל סַטְרִין. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְכָל ע' שָׁנִין, יְהִיבִין לָהּ חוּלְקָא, וְאֲתַבְרַכָּא מִכְּלָהּ. מָאִי קָא מִיִּירִי. בְּגִין דְמֵאֵן דְחִטִּי לְגַבֵּי מְזַבְחָא, בְּכֹלֵא חִטִּי, דְהָא כְּפִית לְקַבְלֵי הַהוּא דְכְּפִית לְעֵילָא, וְעַל דָּא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְּדָא, פְּרִי עֵץ הָדָר כִּפְתַת תְּמָרִים וְלֹא כְתִיב וְכִפְתַת תְּמָרִים.

כְּתִיב (ויקרא ז) זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיו. מָאִי קָא מִיִּירִי. אֲלֵא, זֹאת: דָּא מְזַבְחָא, דְאֲתַמְשַׁח עַל יְדָא דְאֶהְרֹן, דְכְתִיב, (שמות ז) וּמִשְׁחַת אֵת מְזַבְחָא הָעוֹלָה וְאֵת כָּל כְּלָיוֹ. וּמִשְׁחַת (ס"א ז) מִשְׁחַת) בְּנָיו, דְהָא מִכְּלָהּ אֲתַמְשַׁח, וְאֲתַרְבִּי, וְאֲתַבְרַכָּא, וְאֲתַדְפָּא.

הָא חֲזִי, בְּחַג סוּבְבִים אֵת הַמְּזַבְחָא זְמַנָּא חֲדָא בְּכָל יוֹמָא, וְשִׁבְעָה זְמַנִּין לְבִתְרָא. מָאִי קָא מִיִּירִי. אֲלֵא, לְמַלְכָּא דְזְמַיִן אוּשְׁפִיזִין, וְאֲתַעְסַק בְּהוּ, וְהוּהִי לִיָּה לְמַלְכָּא

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח, כְּתוּב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר כִּפְתַת תְּמָרִים. פְּרִי עֵץ הָדָר מֵהָ הוּא? זֶה אֲתְרוּג. וְכִי אֲתְרוּג מֵעַץ הָדָר הוּא? וְהִירִי כְּמַה קוּצִים יֵשׁ סְבִיבוּ, מִכָּאן וּמִכָּאן, וְאֵתָה אֲמֵרַת פְּרִי עֵץ הָדָר? אֲלֵא סוּד הַדְּבָר, שְׁכַתוּב וַיִּבֶן ה' אֱלֹהִים אֵת הַצֵּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִיאָהּ אֶל הָאָדָם. וְכְתוּב עָצָם מֵעֲצָמֵי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי, וְזֶהוּ פְּרִי עֵץ הָדָר. מִנְלָן לָנוּ שְׂאָדָם נִקְרָא עֵץ? שְׁכַתוּב כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה.

כִּפְתַת תְּמָרִים, שְׁעוּלִים לְשִׁבְעִים שָׁנִים, וְכִי נִתְקַנוּ שְׁבַעִים שָׁנִים עֲלִיוֹנוֹת. וְזֶה כִפְתוּת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְלִכְּנָן נִקְרָא כִפְתוּת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר כְּפִיתוּ, שְׁעוּלָה לְכָאן וּלְכָאן. זֶהוּ שְׁכַתוּב כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאֲרָץ, דִּיקָא.

רְבִי יוֹסִי אָמַר, פְּרִי עֵץ הָדָר - זֶה מְזַבְחָא, שְׁעוּשָׁה פְרוּת, וּמַעְלָה נִצְנִים לְכָל הַצְּדִידִים. מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁכָל שְׁבַעִים הַשָּׁנִים נוֹתְנִים לָהּ חֶלֶק, וְהִיא מִתְבְּרַכַת מִכָּלֵם. מַה זֶה אוֹמַר? מִשׁוּם שְׁמִי שְׁחֹטָא אֶל הַמְּזַבְחָא, הוּא חוּטָא בְּכָל, שְׁהִירִי כִפְתוּת כְּנִגְדָּא אוֹתוֹ שְׁכַפּוּת לְמַעְלָה, וְלִכְּנָן נִקְשְׂרוּ זֶה עִם זֶה, פְּרִי עֵץ הָדָר כִּפְתַת תְּמָרִים, וְלֹא כְתוּב וְכִפְתַת תְּמָרִים.

כְּתוּב (ויקרא ז) זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיו. מַה זֶה אוֹמַר? אֲלֵא זֹאת - זֶה מְזַבְחָא, שְׁנַמְשַׁח עַל יַד אֶהְרֹן, שְׁכַתוּב וּמִשְׁחַת אֵת מְזַבְחָא הָעוֹלָה וְאֵת כָּל כְּלָיוֹ. וּמִשְׁחַת (טו מִשְׁחַת) בְּנָיו, שְׁהִירִי נִמְשַׁח מִכָּלֵם, וּמִתְגַּדֵּל וּמִתְבְּרַךְ וּמִשְׁתַּדָּר.

בֵּא רָאָה, בְּחַג סוּבְבִים אֵת הַמְּזַבְחָא פַּעַם אַחַת בְּכָל יוֹם, וְאַחַר כֵּן שִׁבְעָה פְעָמִים. מַה זֶה אוֹמַר? אֲלֵא, לְמַלְךְ שְׁהֲזַמִּין אוּרְחִים

לְמַלְכָּא

והתעסק עמהם, והיתה למלך בת יחידה. אמרה לו: אדוני המלך, משום האורחים לא שמת לב אלי? אמר לה: חייך בתי, מנה אעלה לך בכל יום, (ששנה בכלם).

כך בכל יום יום של החג מקריבים ישראל פנגד אמות העולם. אמר המזבח למלך הקדוש: לכלם נמצאם מנות וחלקים, ולי מה אתה נותן? אמר לה: בכל יום יום ויום ויום סוכרו אותך שבעה ימים עליונים לברך אותך, ונותנים לך שבעים חלקים (בכל יום). רבי יוסי אמר, שבעים חלקים בכל יום פנגד שבעים פרים שנקריבים בחג.

רבי יהודה אמר, שבעה בכל יום, משום שהי מתברכת (ממקום) מכלם, ולסוף שבעה הימים מתברכת ממקום ששמן המשחה נמצא. (ואחר כך) שבע פעמים, כנגד כל אותם שבעה ימים כדי להעמיד לה ברכות ממעין הנחל שזורם תמיד ולא פוסק. נמצא שמתברכת (תמיד) בכל יום ויום, עד שבעה ימים שמתברכת ממעין הנחל. וכן פעם אחרת שבע פעמים כאחד, ומתקיימות בה הברכות אחר כך מהמקום העליון שהמעין יוצא ולא פוסק, כפי שאמרנו.

בב"ר יום מכריזים עליה ואומרים, (שמואל א-ב) עד עקרה לדה שבעה ורפת בנים אמללה. עד עקרה לדה שבעה - זו פנסת ישראל, שמתברכת משבעה בכל יום, ועולה לחשבון עליון. ורפת בנים אמללה - אלו אמות עובדי עבודה זרה שעולים ביום הראשון לחשבון גדול, ואחר כך מתמעטים והולכים בכל יום ויום, ולכן המזבח מכפר על חטאי ישראל, המזבח מטהר אותם ומריק להם ברכות ממעלה למטה.

בת יחידאה, אמרה ליה, מארי מלכא, בגין אושפיוזין לא אשגחת עלי. אמר ליה, חייך ברתי פרקטא חדא אסליק לך בכל יומא, (ד) כ"ד ע"ב) (רשוי בכלהו).

כך, בכל יומא ויומא דחג, מקריבין ישראל לקבל אומין דעלמא. אמר מזבח למלכא קדישא, לכלהו משתכחי מאנין וחולקין, ולי מה אנת יהיב. אמר לה, בכל יומא ויומא יסוכבון לין שבעה יומין עלאין, לברכא לך, ויהבין לך שבעין חולקין (בכל יומא), רבי יוסי אמר שבעין חולקין בכל יומא לקבל שבעין פרים דמתקרבין בחג.

רבי יהודה אמר, שבעה בכל יומא, בגין דהא אתברכא (מאתר) מפלהו, ולסוף, שבעה יומין, מתברכא מאתר דמשח רבותא אשתכח. (ולכתר) שבעה זמנין, לקבל כל אינון שבעה יומין, בגין לקיימא לה ברכאן מן מבוועא דנחלא, דנגיד תדיר ולא פסיק, אשתכח דאתברכא (תדיר) בכל יומא ויומא, עד שבעה יומין דאתברכא ממובעא דנחלא. וכן זמנא אחרא שבעה זמנין פחדא ואתקיימו ברכאן לבתר מאתר עלאה דמובעא נפיק ולא פסק, כדקאמרן.

בב"ר יומא, מכריזין עליה ואמרין, (שמואל א ב) עד עקרה ילדה שבעה ורפת בנים אמללה. עד עקרה ילדה שבעה: דא כנסת ישראל, דאתברכא משבעה בכל יומא, וסליק לחושבון עלאה. ורפת בנים אמללה, אלין אומין עובדי עבודה זרה, דסלקין ביומא קדמאה לחושבון רב, ולבחר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא. ועל דא, מזבח מכפר על חוביהון דישראל מזבח מדפי להון, ואריק להון ברכאן מעילא לתתא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוּל וְיַחְמוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the **Chazon Ish** said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad